

ՏԱՊԱՆԱԳԻՐ

ԱՐԾԻԻԵԱՆԻ

Նա չէր նախանձում ո՛չ իշխանական
Մեծապանծ անուան,
Ո՛չ կարօտում էր հսկարտ հարուստի
Շլացնող փառքի:
Նա չէր փափագում հզօր լաղթանակ,
Դափնիք ու պսակ.
Ո՛չ երազում էր գովեստ գղրգող,
Արձան ու կոթող:

Ցրւել թշուռի տանջած ճակատից
Դառնութեան թախիծ.
Եւ կանգնել սլաշտպան իւր անմեղ, ընկճւած
Եղբօր իրաւանց—
Ա՛յս էր տենչալի նորա վառ փափագ,
Հոգւոյ նպատակ.
Եւ, զոհւած նա իւր ուխտին անսասան,
Իջաւ գերեզման...

Մօսկւա. 1889 թ., 25 մայիսի:
